

Een rondje Haagse Kerken

Een gesprek met de heer Versol in het ruime appartement met uitzicht op duinen en zee aan de Landréstraat. De laatste weken heeft hij volop de tijd om van dat uitzicht te genieten, want hij is herstellende van de gevolgen van een ongelukkige val. Maar dat zal weer goed komen. Gezien het leeftijdsverschil van twintig jaar tussen ons vraag ik hoe hij in dit interview genoemd wil worden. Het maakt hem niet uit, dus gaan we op zoek naar de wortels van Klaas Versol; die blijken in Groningen te liggen.

De Groningse Klaas Versol

Hij is in 1918 in de stad Groningen geboren en is getogen in een niet-fanatiek hervormd gezin. Hij wilde in Rotterdam economie gaan studeren, maar dat kon niet. Op kamers gaan was te duur. Bovendien was er toen al de oorlogsdreiging en zijn ouders hadden Klaas dan liever thuis. Hij besloot om rechten te gaan doen, in Groningen. Maar dan moest je wel Latijn en Grieks kennen! Daar zat hij dan met zijn diploma HBS-B. In twee jaar heeft hij toen, met enige moeite, Latijn en Grieks moeten leren. Daarna kon de studie beginnen. Zijn latere vrouw Bep Fernandes kende hij toen al. Zij was in 1932 uit Nederlands-Indië in Groningen op de HBS geweest. Ze zat een klas lager dan Klaas. Hij zat in de derde, zij in de tweede. Er was in die tijd niets tussen die twee, maar later in 1939 kwam Bep weer terug en na een hernieuwd contact werd het wel wat. En dat bleef. Klaas studeerde dus rechten, maar moest in 1943 voor de bezetter in Duitsland gaan werken. Zou hij weigeren en onderduiken, dan zou of zijn vader of één van zijn broers opgeroepen worden. Dus hij ging. In Berlijn werkte hij in een metaalfabriek waar hij 'carrière' maakte. Snel had hij een *hooggeplaatste* functie; hij werd namelijk hijskraanmachinist. Hoewel dus hooggezet, nam hij toch de benen en vluchtte naar Nederland. Op de bluf, zonder *Ausweis* en zonder geld. Een heel stuk met de trein. Onderweg was hij - overdag - uitgestapt en had hij zich schuil gehouden in een soort cineac. De rest had hij gelopen, langs de spoorlijn naar Groningen. Toen moest hij wel onderduiken. Hij bleek niet belangrijk genoeg om door de bezetter opgespoord te moeten worden, dus liep dat met een sisser af.

In 1948 kon hij zijn studie afronden. Als getrouwd man, want in 1947 was hij met Bep getrouwd. Er moest natuurlijk gewerkt worden en dat brengt ons dan naar

De Haagse Klaas Versol

Klaas kreeg een baan op het Ministerie van Landbouw. Er moest gewoond worden en er was woningnood. Dus werd het inwoning en wel op Scheveningen. Het adres? De Groningsestraat! Hoewel er bij de Versollen thuis niet fanatiek aan kerkgang werd gedaan, was het voor hun beiden toch een vanzelfsprekende zaak dat zij zich bij een kerk aansloten. En daar begint dan het rondje van Klaas en Bep langs een viertal Haagse Kerken.

De Badkapel

Versol werd ingeschakeld om het in de oorlog verloren gegane ledenbestand van de Badkapel in Scheveningen weer actueel te maken. Samen met een ander gemeentelid moest hij huis aan huis informeren of er soms hervormde mensen woonden, en zo ja, of die weer ingeschreven wilden

worden als lid. Grinnikend vertelt hij meermalen van de deur te zijn geweest op 'verdenking' een vertegenwoordiger te zijn. In die kerk zijn er twee van hun drie kinderen gedoopt. En die twee kinderen waren de aanleiding om naar de volgende kerk te verhuizen. Want het ging niet meer met de inwoning.

De Paaskerk

Zij konden een flat huren aan de Veenendaalkade. Voorwaarde daarvoor was dat je twee kinderen moest hebben. Gevolg daarvan was dat de buurt zeer kinderrijk was, want er werden natuurlijk na die twee 'voorgeschreven' kinderen meer kinderen geboren. Versol werd in de Paaskerk (thans de Thomaskerk) benoemd tot kerkvoogd. Bep deed mee aan de ontwikkeling van een bibliotheek in de kelder van de kerk. Beiden hebben goede herinneringen aan die tijd. Hun geloof was, zeggen ze, 'onbevangen'. Het was bijna vanzelfsprekend dat je geloofde. Maar ook deze flat werd door de komst van het derde kind te klein en dus werd er weer verhuisd.

De Duinzichtkerk

Ze gingen wonen in het Benoordenhout, in een vijfkamerflat. Dat was luxe! Ook hier weer was Klaas actief in die kerk. Hij was er scriba van de kerkenraad. Dit ondanks zijn inmiddels drukke baan met nogal veel Europese contacten. Het was daar allemaal wat deftig en stijf, vertellen zij beiden. En toen ook die flat te klein werd, omdat de vader van Bep bij hen kwam inwonen, verhuisden ze graag naar Bohemen, naar de Aronskelkweg. Daar was ruimte genoeg. Daar was ook hun laatste kerk van het rondje Haagse Kerken: de Bethelkerk, hoewel ze daarna nog wel een keer zouden verhuizen, naar hun huidige woonadres in de Landréstraat.

De Bethelkerk

Zij kwamen er, toen ds. Nijenhuis daar stond. Kerkelijk bood deze gemeente zowel het gewenste intellectuele klimaat als ook de zo gewenste vriendelijkheid. Voor Klaas eigenlijk logisch dat hij er ambtsdrager werd en opnieuw scriba. Verder waren zij, gezamenlijk of elk apart, ook betrokken bij de Commissies van Ontvangst, Vorming en Toerusting en de Open Maaltijd. Natuurlijk was er ook de creatieve inbreng van Bep. De Bethelkerk is de enige kerk die ze kennen die zo open staat voor de omgeving. Als voorbeeld noemen ze de Amadeushof. Het was en is er goed toeven.

Sprekend over dit zestigjarige Haags kerkelijke leven komt ook de verandering in de geloofsbeleving aan de orde. Dan blijkt dat de eerder genoemde vanzelfsprekendheid bij hen is vervallen. Er zijn meer mogelijkheden om het geloof te ervaren, zegt Klaas, dan in de kerk en preek wordt aangereikt. Dat weerhoudt hen beiden niet deze kerk te blijven bezoeken! Tot ziens in deze kerk dus.

Inge Ligthart Schenk